

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΡΑΠΙΕ

Η ΜΠΕΛΛΑ

"Η Μπέλλα ήταν μια μεγάλη σούλα ένδες αντρόγυνου νομάδων. Την είχαν περιμαζείσει άποτον είχαν παντερετεί, και είχε ίδει να γεννιούνταν τα τεύσερα παιδιά του, που το μεγαλείτερό των ήταν τόσα έρτα γρόνων.

"Αποτελόντος κι' αυτή μέλος της οικογενείας του. Και σι' αλήθεια οι νομάδες την ωραϊότηταν σαν ένα είδος φωτισμού συγγένειασσα, αλλά λλητς για διέσ τις δουλείες, την άγαποσσαν και την κακομεταξειρίζονταν συγγρόνως, την έβριζαν και την έσυνεβουλεύοντο.

— Τί λέσ, Μπέλλα, την φωτούσσαν σοβιαρά, δέ θάπαν καλλίτερο να παιναμένα αέρτον τὸν δρόμο;

"Η Μπέλλα, ζεμένη στὸ μικρὸν μάτεξαί έλεγε τη γνώμη της, γιαγήζε διαν σημερινοντε, και διαν μιστηριώδεις, πληροφορίες που τις δισφαινόνταν στὸν άέρα την έβαναν νά μη σημερινοντε, έστερε τὸ κεφάλι της μὲ μιαν έκφραστη δημορφίας.

Οι καυγάδες τῶν αντρογυνών τελείωναν συγγρόνως, την έβριζαν και την έσυνεβουλεύοντο.

"Ωτισσός ήταν καπέντον ἡ Μπέλλα, μ' όλο τὸ έύλο ποὺ έτρωγε, ζκανε ντὶ καθήκιτά της καλλίτεροι ἀπὸ άνθρωπο. Η δύναμη της ήταν τρομερή. Μπορούσε να καψῃ καὶ πολλοὺς μαζὶ ἀνθρώπους.

"Η δουλειά ποὺ προτιμούσσαν ήταν νά έπιβλεπῃ, νά γνοιάζεται και νά προστικεύῃ τὰ παιδιά. Ἐπειδὸς αὐτοῦ ὅμως τοὺς έχρονούσεν εἶπι πλέον και γάις παιγνίδι, υποφέροντας γέλια βάσανα. Γιατὶ πώς ἀλλοιδης μιτοσσαν παντείσαν νά παιζουν μ' ἑνὸς ζέδο παρά βασανίζονται; Στὸ έγος αὐτὸν τῆς αντιθεσίας και τῇς ἀφοσιώσεως οἱ μητέρες ἀρετες τῆς Μπέλλας ποὺ έπειναν ώς τὴν ὄψιστη ανταπόγνηση, είχαν πάρει έναν χαρακτήρα σχεδὸν ἀνθρωπινό. Μιτοφού τὸν χρόνο, την ἀφρίναν να γενναν νά ποντίζουσσαν τὰ μικρὰ της. "Οτιν τι μικρὰ της είχαν ποντίζει, ή Μπέλλα πήγανε κι' έκπλιτης ἀπόμερα, χωρὶς θόρυβο, σὰν ἀνθρωπος, και βδομάδες ὀλόκληρες, κατόπιν επιτει, δούλιες, υπέρερε μὲ τὴν ίδια σὰν και πρὶν ἀροσίσση, και μόνον τὰ μάτια τῆς διατροφούσσαν μια θλίψη ἀπαριγόρητη, μια μέλιψη ποὺ νόμιζε πώς μιλούσσε.

Την χρονιά ἐξεινή, ἀδιάσποτες ἀνοικτάκις βρογκές έκαναν μεγάλη ημιάστικης νομάδες.

Μιτοφού, βρέθηκαν χροὶς πεντάρα, χωρὶς τίποτε ἀπολύτως σ' ἑνὸς δοδόμο, μαρούν, ἀπὸ κάθε κατοικημένου νερού. Είχαν ἀναγκασθεῖ νά σταματήσουν ἐξει ἐξ αἰτίας μιᾶς βλάβης τοῦ ἀμαξιού του. Μπορούσαν βέβαια νά μείνουν μια δύο μέρες νηστικά, ἀλλὰ τοὺς χρειάζονταν δύο-δύοτες χρήματα για νά πληρώσουν τὸν μάστορη ποὺ θά τοὺς διόρθωσε τὸ ἀμάξι.

Και νά ποὺ τότε πρόβαλε στὸ δρόμο ἔνας κυνηγός ἀδινάτος, ψηλός, μὲ κάπι κοκκινοπάτη γένεια ποὺ τὸν ἔχαναν νά ποιάζῃ μὲ διάβολο.

"Η Μπέλλα περιστοιχησμένη ἀπὸ τὶ μικρά της ποὺ βύζαναν ἀπόμην, ήταν δεμένη μὲ μιὰ χοντρὴ ἀλιστίδα σ' ἑνὸς δέντρο. "Οταν εἶδε τὸν κυνηγό ποὺ περνούσσε σερφίζοντας ξένιαστος, ἔργαλε ἐναν γρούλισμό.

Τοτε αὐτὸς σταμάτησε και ἀφροῦ ἐξεισε τὸ ἐπίφερο ζῶ τοι τὰ παιδιά του, είπε γελώντας δινατά στὸν ἀρχηγὸ τῆς οικογενείας τῶν νομάδων:

— Δέ μοι λέσ, πότο τὰ ποντίλας τὰ μικρά;
— Δέξει φρίγικι τὸ ἑνὸς ἀτάντητε ἐξεινός.

— Κι λά. Στὶ πληρωνό. "Αρούεις θέλεις; Θέλεις μέριαν περιέργω ποὺ είδεις κατέτο νά γίνεται σ' ἑνὸς πανηγύρι: θελεστούς τὰ μικρά μὲ τὸ τοφεύ μπρόσι πάντα τὰ μάτια τὰς μάννας τους. Είνε διατσκεδιτικότατο αὐτὸς. Θέλεις μέριαν περιέργω ποὺ είδεις κατέτο τὸ βίλουμε σὲ τέτοια ἀτάντητη ἀπ' τὴ σούλα, ὅπτε αὐτή καθίδις θά πηρή τρελλά για νά τὸ φτάσῃ νά ἀτέρη μόλις ἔνι επιτεστο τοῦ μερού αὐτὸς τὰ μικρά της. Και για νά μη γρούλισμες να: ἀντί προμάτα φράγκα ποὺ ζητάς θά σου δόσο σ' διέρχομαι μαζὶ μου, τέσσερι είλοτσφραγκα.

Οι νομι μερού, —ἀντοτας, γυναικά, παιδά, —διεμαρτυρήθησαν για μια τόσο βίρεμον διατελέσιη. Την στιγμὴ ἐξεινή αἰσθένθηκεν δηλη τὴν ἀράπη του είχειν για τὴν Μπέλλα, ή δοτά, αἰσθανομένη διτι κατέτοιος κάνδοντος, τὴν ἀτελούσσε, βιγρούντης ἀνησυχία.

"Ἄλλοι ο κυνηγός ήταν ἀτ' τοὺς σκληρούς; και ίδιορούς έκείνους ἀνθρώπους τοὺς ή διστραγίας τῶν ἀλλοιον λέσ και τοὺς εύγαμιστει.

— Ετέμενε λοιτον και καθιος οι νομάδες είχειν ἀτόληση ἀνάγκηι ἀπὸ χρήματα, ἀντης ιστειν νά δεχθήσουν στὸ τέλος τὴν πρότασι του.

Την στιγμὴ διοι, πιν ό γόφρος έπαιρνε τὰ χρήματα, ἔνα παράξενο γέλιο έλαμψε σὲ τοῦ προσώπου του, γέλιο ποὺ έκανε οιχηματα να μήν τὸ προσέξει δι κυνηγός.

Σὲ λίγο ὅλα τὰ σκυλίνια ήσταν κλεισμένα μέσα στὴν κλούβια. "Η

Μπέλλα ἔβγαλε ἐνα τὸ μερόδη οὔγλιατιμα και τὸ μέριζε δισ ξπαιρνε τὴν ἀλιστίδα της, πράγμα ποὺ ἀπέδειξε ὅτι ἀπείχε ἀπ' τὰ παιδιά της, όσο είχε πῆσε στὸ κυνηγός: ή ἀπορη τῆς μότης της μόλις ἀγγίζε τὸ κλουβί. "Η γονάκια ἔτρεξε και κλειστηκε μέσο στὸ ἀμάξι, βουνόντας τ' αὐτιά της, για νά μην ίδει και νό μήν ἀκούση. Ο κυνηγός γέμισε τὸ όπλο του.

"Η φρικτή θανατική ἐκτέλεσις βάσταζε ἀρχετή ώρα. "Ο κυνηγός ποὺ ἥθελε να πυροβολή ἀπὸ μαρχώ, δὲν πετύχαινε τὰ μικρά ποὺ ἔτρεξαν ἐδα και κει φωνάζοντας τὴ μάννα τους, στὸ τέλος ὅμως τὰ σκοτώστηκαν.

"Η Μπέλλα, σ' δόλο τὸ διάστιμα ποὺ βάσταζε τὸ τουφεκίδι, παρουσίαζε ἐνα θέμα τρομερό και σπαραγκικό. Μέ τις τρίχες ἀνορθομένες ἀφρίζοντας δηλη, ἔργαζε φωνές, ρόγχοντας, λυγμούς ποὺ ἐμοιάζαν μ' ἀνθρωπινούς, διπός ἀνθρωπίνων ήταν και ἔξφαση τῶν κλαμμένων ματιῶν της. Πεταρόντας τρελλά, τυφλά, λέσ κι' ἥθελε νά τὰ σπάσῃ ὅλα νά σοτοῦθη, νά δημήση τὸν ἐκτρό, και ὑπέτερα ἔνα οδηλωματικό τόσο πενθυμό, τοσο παραγκικό ποὺ τὰ παιδάκια τῶν νομάδων ἔπλαιγαν.

— Τι θυμάσιο ζῶ; τίγοι, λέωντα σηστή, είπε δι κυνηγός, βάζοντας στὸν όμο τὸ τουφέκι του.

— Βούστετε; έκανε σαρωτατικά δι γόντος. Τόδια είνε δη σειρά μου.

— Τι δέλεις νά πης, φωνάζεις δημητρός, προμαγμένος ἀπ' τὴν ἀπειλητική ἔπραση τοῦ χωράτη, και σκεπτόμενος ὅτι δὲν τούχε μείνει καμιά σφαίρα στὸ τουρέκι του.

— "Απλούστετα, νά το δίνεις ἀμέσως, γιατὶ θά λέσω τη σκύλα μου τώρα είδην. Είπαμε: είνα σου κι' ένα μου!

— Ο κυνηγός, κάτωχος δη τὸ φόβο, άρχισε νά τρέμει και τραύλει:

— Μά αντὸς είνε δολοφονία! Βοήθεια, βοήθεια!

— Εροίζεις μια ἀπεγνωσμένη ματιά γόνω του. Πουνενά δέ φαινοταν καμιά κατοικία Μητρανίτα, ἐνώ ήταν βέβαιος ὅτι δὲν είχε ειπει τούτη καριάτα οὔτε φωνίγγια, ψαχνούσαν σὰν νάλπιζε κατι νά βοη τού τούτη τη φωτιά του.

— Σοῦ οπογάρω... χαρτί.. γιά.. έπιστο... γιά γέλια φράγκα... τραύλεισε στὸ τέλος.

— Τοι τάκου κάνεις τὰ λόγια σου τού είπε δι γόντος: Μια χάρη μόνον ποιορδό νά σού κάνω. Θύ μ' σ' αἴρησον νά προχωρήσης τρακόπια μέτρα και πάτετα φοιτηρά θά ποντίζεις τη σκύλα.. Εμπρός.. γήγηρα.. τρέχα, γιατὶ δὲν λειμενών αλλο.

— Ο κυνηγός κατάλαβε δι ήταν κατένος. "Εροίζεις ενα στεγνό βλέμμα φρίκης στὴ σκύλα ποὺ ἀφρίζε δηλη τούτη σκύλα και ἀρχίσε να τρέχῃ σ' αἴρηση τη σκύλα.. Όταν έκανε τὰ τραζόδια μέτρα, ο γύφτος ξαπόλινε τὴν Μπέλλα η δοτά κατένησε μὲ τεράστιους σαλτους σηκωνόντας σύννεφα ἀπὸ σκόνη.

Οι νομάδες ἀπὸ τ' ἑνάκις τους είδαν σὲ λίγο νά λιγοστεύῃ ἡ ἀπόσταση που χρειάζεται τὸν κυνηγό της σκύλα, και ἀκούνταν τὴν τρομερή φωνή της σκύλας νά γίνεται ὀλόνες δέστερη και φοβεροτεροι σὰν και τὶς κραυγές τῶν λαγωνικῶν δταν κυνηγούσην. "Αλλά κι' ο κυνηγός ἔβγαζε φωνές ποὺ δὲν ἐμοιάζαν ἀνθρώπου τού πάλλιον δύο, ήταν τόσο τρελλές, ποὺ δροιαστικές στέσε ενα παιδαρικο πού φύλαγε ἔκει κιπού περικάλλια φρίκια, έκανε νά φύγη. Φεύγοντας ὅμως σκόνταψε τη σκύλα που για νά βγῆ. Μά το λαπτόνερο ήταν βαθύ και βούλιαζε δόλενα...

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη ἔτρεξε ἔκει κι' η σκύλα ποὺ τὴν χρόνικαν λίγα πιά μέτρα ἀπ' τὸν κυνηγό. Και τότε ἔγινε κάπι τὸ ἐκπληρωτικό. Σᾶν ένα ἀνύπερβλητο ἐμπόδιο νά της ἔκοβε τὸν δρόμο μονομάτις η σκύλα σταμάτησε. Δὲν μπορούσε νά προχωρήσῃ πιά, δχι! Δὲν μπορούσε ν' ἀρήσης ἀβοήθητο τὸ παιδί ποὺ πνιγόταν. Καμιά δύναμη στὸν κόσμο δέ θά ήταν δυνατόν νά τὴν ἔχαναγκάζασθη προχωρήση. "Ἐπεσε στὸ νερό εθύνες, ἀρπαξε τὸ παιδί και τούβγαλε εξιο. "Τύχεια είμιενε καντά του γιλι ροντας παρατεταμένα με τὴ γλώσσα της τὸ μέτωπο του για νά ξεκολλήση τὰ μαλλιά ποὺ τοῦ σκεπάζαν τὰ μάτια.

Κατόπιν άνταν τὸ παιδί συνήλθε, η σκύλα έροιζε μια ματιά πρὸς τὴν διεύθυνση ποὺ είχε έξαρτωνται δι κυνηγός, και γρήγορα φρίγορα, σὰν νά την βισάνιζαν τὴν πύρεις ποὺ είχε έγκατασθεί τὴν ἐκδίκηση της, σὰν νά κατάλαβε πήδης ήταν ἀργά πειά στὸν πατέρα της, βιγρούντης ἀνησυχία.